

faktisk ikke er retfærdigt eller rimeligt. Der må også være et vist niveau af rimelighed, selv for dem – som jeg godt på andre områder vil beskaffe noget ekstra, hvis det er det, det drejer sig om – hvis de er kommet i en social situation, hvor de er arbejdsløse, og hvor det er sådan, at der er en mulighed for, at de måske inden for 13 eller 14 måneder kan komme i arbejde igen eller kan komme til at få en indtægt igen, så de kan forblive i deres bolig. Så mener jeg ikke, at man skal gå ind og lave sådan en grænse og smide dem ud af deres bolig; det kan jeg ikke se at man skal.

Det er jo dem, det drejer sig om, og i øvrigt er det jo sådan, at de ofte ikke får de penge som direkte støtte, men får dem som lån med prioritet i den ejendom, de har. Hvorfor er det et problem? Det kan vi da godt holde fast ved.

Og så igen omkring den gensidige forsørgelsespligt: Hvad med dem på SU? Hvor den ene er på bistandshjælp, og den anden er på SU, sker der jo en klar nedgang.

(Kort bemærkning).

**Villy Søvndal (SF):**

Socialministeren indledte med et ræsonnement, der lød som følger: Dengang man bruttificerede kontanthjælpen, lagde man forbedringer ind på 500 mio. kr., og tankegangen er så, at nu sparer man tilsvarende 500 mio. eller ½ mia. kr. Man kan så konkludere, at man er tilbage ved det niveau, som 10 års borgerligt styre efterlod.

Jeg vil godt sige, at vi troede jo i SF, at torde- nen var alvorligt ment. I de 10 år var der stort set konstante nedskæringer på det område. Vi troede, at forskellen på en fortsat borgerlig regering, der ikke turde pille ved de her nøgleområder, og en socialdemokratisk ledet regering ville være til at se, også på så ømt et område som bistandsloven. Vi kan konstatere på baggrund af socialministerens egne tal, at man er vendt tilbage til lige præcis det sted, hvor hr. Poul Schlüter efterlod Danmark, ved præcis de samme beløb.

Så siger socialministeren, at hun synes, jeg har lavet et herresving i forhold til mine første udtalelser. Mine første udtalelser forudsatte, at vi gennemførte de ting, der lå i Paradoksudvalgets rapport, også de gode ting, også en øget uddannelsesindsats over for de unge og muligheden for at komme de lavtlønnede til undsætning ved, at de også kunne få tillæg til deres lave løn. Det var en anden måde at klare paradoksproblemet på. Det er gledet ud.

Men jeg vil godt sige til socialministeren, at vi

havde været i en helt anden situation, hvis der havde ligget et oplæg i dag, havde ligget et lovforslag, der havde kigget på de høje udbetalinger efter 12 måneder. Det var det ene sted, hvor socialministeren var enig med mit indlæg, og det andet sted var bistandsklienter, der bor sammen med en anden person på overførselsindkomst. De to forslag fremdrog socialministeren specielt i svaret, som steder, hvor der var tegn på urimeligheder efter socialministerens opfattelse. Vi ville have været i en helt anden situation, hvis man havde foreslået de 100 mio. kr. anvendt til at løse paradoksproblemet for de lavtlønnede på arbejdsmarkedet. Så havde det ikke været et besparelsesforslag. Så havde vi fået en reel diskussion, der gik på, om vi kan omlægge ydelser inden for bistandsloven til noget, der er mere retfærdigt.

Men det er så sandelig ikke det, der er sagen i dag, og det er vel grundten til Venstres og De Konservatives glæde og fryd.

**Tom Behnke (FP):**

Den bestemmelse, der omtaler muligheden for, at man kan få en højere kontanthjælp i særlige tilfælde, vil man nu med forslaget ændre, således at man efter 12 måneder maksimalt kan få 100 pct. af maksimumdagpenge.

Ministeren sagde her til sidst, at der vel at mærke skal være tale om 12 sammenhængende måneder. Hvad betyder det? Betyder det, at når man har været på kontanthjælp og fået nogle meget høje ydelser, f.eks. fordi man har nogle høje boligudgifter, kan man nøjes med at være på arbejde en enkelt dag og så vende tilbage til systemet? Er det nok til, at der ikke længere er tale om 12 sammenhængende måneder, eller hvor lang tid skal man have været på arbejdsmarkedet, inden der er tale om, at man går i gang med en ny periode?

Det er jo ret vigtigt at få det at vide allerede på nuværende tidspunkt, for hvis det er tilfældet, at én dag er nok, må vi se i øjnene, at så kan vi lige så godt få det kanaliseret ud til befolkningen med det samme, så vi kan få en række skandalesager, så vi hurtigst muligt kan få ændret lovgivningen igen, medmindre ministeren allerede under udvalgsbehandlingen er villig til at ændre den bestemmelse. Man kunne f.eks. lave en bestemmelse, der hedder: 12 måneder inden for de sidste 5 år eller sådan noget, sådan at man ligesom har en tidsramme at have det indenfor.